

Sierra Leone

ELECTION FEVER

“Voting time – Blessing time, Blessing time – Voting time”. That was the favorite song transmitted by the radio stations in Sierra Leone on August 11, 2007. Nicely dressed women and men hurried to the voting stations throughout Sierra Leone. The people celebrated and decided to make a change not by bullets but by ballots. God’s favor obviously covered the election time. Though it was the middle of the raining season, here in Makeni not even a drop was sprinkled until all the stations were closed.

The weeks before the election were not easy. Supporters of different parties rallied on the streets lifting high their colorful emblems. Some of the processions were joyful, others frightening but the police were in their place everywhere.

Occasionally disturbing news were spread by the “bush radio” (grapevine telegraph, gossip chain). Some shops closed down, but the pastor of the church encouraged me: “Sister, don’t run away, that will be the most peaceful election we ever had in Sierra Leone. We know what the devil is capable to do but we have a God who is greater than he. We have confidence in Him.”

We had to wait two weeks for the result of the election. It turned out that the opposition took the lead, but the ruling party followed them so closely that a run off for the presidency was scheduled to September 8. The tension escalated, here and there the supporters of the ruling party and the opposition stoned each other. Churches came together for fasting and whole night prayer meetings. God again had the victory. It turned out that September 8 would be again a peaceful day. In the afternoon even those got courage to cast their ballots that were afraid to put out their legs from their houses in the morning of the day of election.

National, international observers, representatives of churches, different organizations carefully watched the process of the election. The media reported accurately from minute to minute what was going on in the different voting stations. When the counting of the votes was started, small radios were glued to the ears of pastors, imams, farmers, traders, bankers and housewives. Lectures at the BBI occasionally had to be stopped that we could listen to the partial results of the election.

The final result was announced on September 17, 2007. The candidate of the opposition won. On the same day pastor’s wife gave birth to a long waited bouncing baby girl. She was named Christiana Ernestine Kamara; after the chairwoman of the National Election Committee,

Christiana Thorpe and His Excellency Ernest Bai Koroma, the new president of Sierra Leone. We knew that meaning of the name Christiana was “follower of Christ”, it is a name fitting to a daughter of a devoted pastor. I was happy to find out from an encyclopedia that the name Ernest/ine is connected to the word: honest, trustworthy. Please, pray together with us that as the new president as the daughter of the pastor would be faithful to their name.

Meantime the BBI in Makeni completed its third term and prepared for the fourth one that would be started next week. A new BBI Center was opened on September 5, 2007 in Lunsar. That town is about one hour drive from Makeni. At check points police and military police searched motorcars, however I always had free passage as I went to Lunsar several times in the last weeks. My constant prayer was a line of a song: “From the old things to the new keep me traveling along with you...” And God answered my prayer, we had a good start with the Bible School in Lunsar. Photos will be posted soon on www.evangeliumhirnok.net.

Every BBI center different a little bit. Though we have the same curriculum and the same books, we have to adjust the program to the local situation. In Lunsar we have a blind student, the chaplain of the Eye Hospital. He records the lectures and instead of filling in test papers he has verbal exam. He just made as well in the end of the first term as the other eight students. The students of the Freetown BBI center are now preparing for their final exams, after completing the two years study program we hope all of them can graduate in the beginning of 2008.

Please, continue to pray for lasting peace in Sierra Leone, that we would be able to reach to more and more church districts with the BBI. In the end of 2008 I would like to see at least one hundred students enrolled to the Bible School. Please, pray for adequate financial support as well. I thank all of you who generously contributed already to this work. Thank you for the Birthday cards as well. Some of them I received already in the beginning of August, others arrived in September. So the Post is working, though mysteriously. The Calendar from Ungers’ Kosher Bakery arrived here in less than two weeks, other letters only after two months. Please, do not send money or checks in letters. If you want to support me send your donation to:

HBCofNA
 MISSION IN SIERRA LEONE
 Mr. Louis Drescher Treasurer
 2636 EAST 124th Street.,
 Cleveland, OH 44120

Yours in Christ,
Gabriella Kamilla Furedi

To New Orleans’ believers, Will Graham urges ‘surrender’

Will Graham, grandson of Billy Graham and son of Franklin Graham, exhorts the 2007 Katrina Anniversary Rally audience to move from commitment to surrender of their lives to Jesus. With commitment, a person still maintains control; to surrender is to give up control, Graham said.

The program had William Franklin Graham IV bringing a “message of hope.” Susan Emory of Metairie, for one, said she expected to hear “God loves you and has a wonderful plan for your life.”

But from the first words from Graham, standing at the pulpit his grandfather preached from in 1954, and his father last year, Graham didn’t apologize for his youthful appearance, his being neither his grandfather nor his father or his lack of an opening joke.

“I can’t comprehend what you’ve gone through,” Graham began. “I can’t comprehend the destruction or what it’s done in your lives.... I can’t comprehend it, but God can.”

Graham said he believes “we’re in the end times” and repeated it a few sentences later as if to emphasize the point.

“When I give up on this world, I’m reminded God has not, and it convicts me,” the young evangelist — but father of three — preached. “God has not given up on this world. God has not given up on this city. God has not given up on you.”

Graham instructed the audience to turn to 1 Kings 8, but first he cited the one-verse admonition in Luke 17:32 to “Remember Lot’s wife.”

Lot and his family, as they fled the destruction of Sodom, were physically safe and in the presence of angels, Graham said. But he took note of Lot’s wife, who is unnamed in Scripture, and noted: “but her heart was in Sodom.”

Graham paused, then declared to the audience: “You’re just like her.” His look, his words spared no one in First Baptist’s nearly full worship center.

He let the words hang in the air for a moment, before voicing his message: Forget what was before; forget “pre-Katrina”; and surrender your heart to the Lord.

To surrender is to go way beyond commitment, Graham explained. Commitment is something a person chooses to do or not do; they still maintain control. To surrender is to give up control.

“Some people want to hang on to their bitterness,” Graham preached.

“Surrender it,” his jarring words causing some across the worship center to gasp.

Some people need to surrender their time; some need to surrender their money, Graham continued.

"You have a lack of personal holiness because you have not surrendered every aspect of your life," Graham said, letting his words echo mentally for a moment, allowing people to count ways in which they haven't surrendered to God's control.

Graham closed by cautioning his listeners with the need for a continual surrender, rather than a one-time event, before inviting them forward to pray or speak with a pastor.

About a dozen responded to the altar call, while more bowed their heads at their seats as the mass choir softly sang, "I Surrender All."

baptistmessage.com

VALÓBAN ?

Osztálytalálkozóra mentem; nekem ez volt az első. Egykori társaim közül csak néhányal találkoztam a ballagásunk óta, és annak bizony már 34 éve. Kíváncsi voltam rájuk, de igazán magam miatt aggódtam. Vajon, megismerem őket? Tudunk majd beszélgetni, úgy, mint régen? Elhiszik, hogy sokszor gondolok rájuk, és igazán érdekel az életük - annak ellenére is, hogy nem sok jelét adhattam ennek? El tudom majd mondani nekik a történetemet, úgy, ahogy kell: Isten vezetéséről, harcokról és áldásokról? Több-ször jártam már otthon, de soha nem indultam ilyen lelkesen, és ilyen izgalommal, mint erre az osztálytalálkozóra.

Megismertek, pedig én mentem a legkisebb kocsival. Rám ismertek, pedig jócskán meghíztam. Mintha csak tegnap találkoztunk volna utoljára, mire mindenkit megöleltem, annyi emléket felelevenítettünk, annyi elfelejtett helyzet és név köszöntött ránk, hogy szinte ott voltunk, ahol abbahagytuk. Jocinak szólítottak, mint régen, és én ezt egy csöppet sem bánom. Riválisok és mindig barátok, törtető és kullogók, elkényeztetettek és gyerekek is dolgozók, három és fél évtized múltán nyílt szívvel mustrálgattuk egymást, készen a nagy meglepetésre: hogy mégis, miért és mennyit változtunk?

Ketten voltunk hívők, a Gizike és én. Mit tesz Isten, már több mint a fele az?! És milyen örömmel beszéltek a nagy változásról; még a tanító néni is? Az egyik Angolában találkozott az Úrral, a másikat a lányát gyászolva. Ezt öröme és sikerek útján, a másikat félelmeiben, sőt magányában lepte meg a kegyelem. Ki gondolta volna, hogy e kis csoport bányatelepi gyerkőccel ennyi jót tesz majd az Úr; és mindezt megtette a hátam mögött, nélkülem...?

Azóta megérkeztek a képek is. A lencsevégre kapott szíves ölelések, a sandítások és az arcokon játszó meglepetés jóízű percek emlékét hozzák az én

világomba, ahol otthon vagyok, távol a hazától is. A Gondviselés és a mindent eltető Kegyelem sok variációját bámulom barátaim életén, akikkel együtt indultunk. A rajtnál én voltam az esélyesebb, hála érte hívő szüleimnek, családomnak és a Pécs-somogyi gyülekezetnek. Igazságosan kegyelmes Megváltóm szemmel tartotta a hátrányosabb helyzetből indulókat, és lám, behozták a lemaradást. Ez az én nagy örömöm most.

Föladtam már, hogy érvekkel győzködve gyűjtsek pontokat hitem igazolására, Isten-bizonyításból. Beálltam a csodálók közé, mert látom, hogy velem, vagy nélkülem, az Úr Jézus valóban az ember Megváltója. Szeretném, ha az életem erről a megváltásról tanúskodna tisztaságában és hasznosságában, de legalább folyton mélyülő örömeiben. Így várom a következő osztálytalálkozót.

Pontosabban: várjuk. Sokféle formában, szinten és céllal találkozunk. Az újratálalkozásban rejlő üzenetek és jelek Isten munkájára utalnak, főleg, ha hívők találkoznak egymással. Ügyeljünk arra, hogy megjegyezzük ezeket, és igyekezzünk a hitünkhöz ragasztani a tanulságokat. Folyton bővülő album készül így Isten megértett munkájáról, ami szív-közelben tartva bátorságot és erőt ad egyéni pályánkon jól futni.

Novák József

Ezért tehát elméteket felkészítve, legyetek józanok és teljes bizonyossággal reménykedjétek abban a kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus megjelenésekor kaptok. 1Péter 1: 13.

A Károli fordításban így találjuk... *felővezvén elmétek derekait.* Milyen különös kifejezés ez? Hiszen az elmének nincs dereka?!

Ha meg akarjuk érteni Péter apostol különös mondatát, vissza kell mennünk időben, az apostol világába. Abban az időben az általános férfi ruhaviselet, az övvel átkötött, hosszú köntös volt. Abban nem lehetett szabadon, gyorsan mozogni. Csak lassú, méltóságteljes járásra volt lehetőség. Azonban, ha a polgár hosszú útra kelt, dolgozott vagy harcba indult, a köntöse egy jelentős részét begyűrte az öve alá, úgy hogy a köntöse szegélye a térde fölé került. Így a lábai szabaddá váltak, és a polgár készen állt a szükség szerinti könnyed mozgásra, futásra, gyaloglásra.

Ezzel a képpel Péter apostol a hívőt, szellemi éberségre és készenlétre szólítja. Éppen úgy kell, hogy készen álljunk, mint amikor a tizedik csapás után, reggelre készen állt a nép a kivonulásra.

Készen állt Isten vezetése alatt a pusztai vándorlásra, az ígéret földje felé. Az apostol emlékeztet arra, hogy egy út áll előttünk, amin végig kell menni; egy pálya, amit meg kell futni; egy harc, amit meg kell vívni; egy feladat, amit el kell végezni. Ezért aztán, az utazó, a távfutó, a harcos, a munkás szedje össze magát, álljon készenlétbe, övezze fel a hosszú köntösét, mert abban nem lehet teljesíteni a feladatot. Az elméjét övezze fel, vagyis tudatosan koncentráljon a feladatra és hagyja abba mindazt, ami akadályozza. Az elménk szintjén támad a legtöbb akadály. A világnak való tetszés, az extravagancia, az elménk és szívünk megosztása egymással szembenálló értékek által – hogy csak néhányat említsék - mind akadály az Úrral való járásban. Mi tudjuk, hogy a hívő feladata nem ér véget azzal, hogy belépett a kegyelem állapotába az újjászületés által. Miután bementél a szoros kapun, előtéd áll egy keskeny út, amely az énekíró szerint rögös és meredek. Készenlétet, készséget, figyelmet igényel a rajta való járás, de ... azon járni érdemes!

Legyetek józanok. Az ókori szóhasználatban a józanság nem csak alkoholtól való tartózkodást jelentett, hanem egy tiszteletet parancsoló, méltóságteljes viselkedési formát is, amelyre önrulom, önfegyelem jellemző. Ha ilyen értelemben méri le a hívő a saját józanságát, kiderülhet, hogy nagy hiányosságokkal rendelkezik. Tiszteletet parancsoló és méltóságteljes a megjelenésed, a beszéded, az étkezésed, az ivásod, a munkavégzésed, a kikapcsolódásod? Van-e elég józanság, önrulom benned, amikor kimondod a véleményed, vagy amikor megvéded az igazadat? Pál apostol írja az 1Kor. 10: 31-ben: *Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekedtek, mindent az Isten dicsőségére tegyetek.* Meg látszik-e Isten dicsősége a megnyilvánulásaidban? Mert ezt jelenti józannak lenni, Isten igéje szerint.

Teljes bizonyossággal reménykedjétek abban a kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus megjelenésekor kaptok. Az NIV úgy fordítja ezt a mondatot, hogy... *Teljesen reménykedjétek abban a kegyelemben, amit akkor kaptok, amikor Jézus Krisztus kinyilatkoztat.* (szabad fordítás). Sokan gondolják úgy, hogy Péter apostol itt Jézus Krisztus második eljövételéről beszél. Most nincs helyem leírni azt, hogy milyen kegyelemről lehet szó az Úr Jézus második eljövetelekor. Az NIV fordítás leegyszerűsíti a kérdést. Amikor az Úr Jézus Krisztusról hangzik a kinyilatkoztatás, illetve az ígéhirdetés, egyben a kegyelem felkínálása is megtörténik. Ilyenkor kapod a kegyelmet. Teljes bizonyossággal reménykedj ebben a kegyelemben. Legyen erőforrásoddá az útton!

Lukács János